

Megőrültem – gondolta magában –, vagy túl nagy ütést kaptam, és képzelődök.

A fejéhez nyúlt, miközben a többiek felé lépdelt. Egy jókora püpot tapintott a halántékán, ami igazolni látszott a sejtését.

Cassie háttal állt a lángoknak, csaknem beledugta a fenekét a kandallóba, miközben a helyiséget szemlélte.

– Azok ott... fáklyák? – kérdezte a fejmagasságban lévő falikarok felé intve.

– Úgy néz ki – bólintott Patrik is a falra pillantva.

– Az előbb nem voltak itt. Ki gyújtotta meg őket?

Mindannyian elfordultak a tüztől, és döbbsent álmélgkodással néztek végig a fal mentén világító fáklyasoron.

– Keresni kellene egy telefont – javasolta Norah egy kicsit több rettegéssel a hangjában, mint ahogy szeretne volna, majd hozzátette: – A többiek talán még a buszban vannak, és odakint...

Emlékezett rá, hogy látott az épületen ablakot, mielőtt a házba a beléptek, de most a bejárati ajtó kivételével az összes nyílászáró helyét egy-egy nagy méretű festmény foglalta el a csupasz, burkolat nélküli falakon. Norah néhány másodpercig döbbsenten nézte a képeket, aztán tétován közelebb lépett az egyikhez, majd amint felfogta, hogy mit néz, rémült nyikkanással hátrahőkölt.

A festményen egy meztelen nő testét látta, akinek vérben úszó arca eltorzult a kintől, miközben szétszabdalt végtagokkal, hanyatt feküdt egy ágyon. Lottyadt mellei félig lemetszve lógtak a testéről, pucér ágyékából egy kard markolata állt ki, míg a hegye a szájából bukkant elő.

– Ez undorító! – szólalt meg a háta mögött Oscar. – Nézd, azon a képen mintha a ragyás Swenson lenne. Az meg ott olyan – bökött egy másikra –, mint Julie Hart bolond öreganyja.

Norah a szemöldökét összevonva megállapította, hogy valóban van némi hasonlóság az iskola torz arcú takarítója, és a képen vicsorgó ember között, bár a festményen lévő alak jóval fiatalabbnak látszott Swensonnál. A férfi behajlított ujjai a levegőt markolták, mintha védekezni próbálna a láthatatlan

támadója ellen. Mindkét szeme hiányzott, véres szemgödrében hemzsegték a kukacok, míg meztelen bőrébe éppen hosszúkás testű, szárnyas bogárféleségek rágták bele magukat, melyeknek különös módon gyermekarchoz hasonló pofájuk volt. A furcsa lények a férfi egész testét ellepték, de különösen Swenson ágyékánál hemzsegték, némelyik már félig a bőr alá fúrta magát, és a vérző, tépett szélű lyukakból apró lábacsókák és karok lógtak ki.

– Elevenen falják fel – motyogta maga elé Norah, majd elkapta a pillantását, és egy másik képre nézett.

Azon egy idős nő markolt ezerfelé álló, vércsatakos ősz hajába, miközben felnyitott koponyájából varjak rángatták kifelé az agyvelejét. Norah gyomra összerándult, torkába hányinger tolult, és felnyögve elfordult a képektől. Patrik hullasápadt arccal nézett végig a falon.

– Az összes kép ilyen. Ez valami perverz, beteg állat háza lehet. El kell tűnnünk innen!

– És hová akarsz menni, hmm? – kérdezte Cassie a képeket szemlélve. – Odakint repkednek a mínuszok. Ez valami dilinyós avantgard művész otthona. Nekem bejön a stílusa, és amúgy sincs itth...

A szavai néhány pillanatra elakadtak, majd elborzadt sikollyal ugrott hátra. Norah a rémülettől összerándulva fordult a lány felé, aki mögött addigra már ott állt Patrik is.

– Jézus, jézusom! – sikoltozta Cassie, majd megpördülve a fiú mellkasába fúrta az arcát.

– Örület! – suttogta Patrik. – Ez Mrs. Rofe! Az meg ott...

– Jason Kurt – motyogta Oscar.

Norah odasietett hozzájuk, és egész testében remegett, miközben a képeket szemlélte.

Mrs. Rofe meztelen testét izzó láncok béklyózták, az ősz hajú tanárnő tekintetében eszelős rémület és fájdalom ült. Alsó ajka letépődve, égett húscscafatként lógott az állára, a helyén kilátszott a lekopott, csorba fogsora. Ujjait karmokként behajlítva próbálta letépni magáról a lötytyedt, ráncos bőrébe égett fémet, kezét nedvedző, véres hólyagok és sebek borították.

A mellette lévő képen az osztály szépfiúja, Jason feküdt, szintén pucéron. Dülledő szemmel, megfeszített testtel tekergett a fehér lepedőn, szájából kibuggyantak a belei és beterítették a feje mellett a párnát, mintha a fiú kiokádta volna a belső szerveit. Teste a mellkasától az ágyékáig fel volt hasítva, ujjai töből hiányoztak, a hasában hemzsegték a vértől maszatos pofájú patkányok.

Oscar öklendezve fordult el, de nem sikerült hánynia. Norah érezte, hogy neki is felfordult a gyomra, és hirtelen égő hús szaga csapta meg az orrát. Patrik is megérezhetett valamit, mert rémült tekintetével kapta fel a fejét, majd az ajtóra nézett.

– Tűnjünk innen a francba!

A kijárat felé lódultak, kivéve Oscart, aki a kandallónak dőlve öklendezett. Patrik ért először az ajtóhoz, feltépte, majd döbbsenten hőkölt hátra.

Nem az erdő sötétje és a ködfal köszönt rájuk, hanem egy jól megvilágított, fehér csempével burkolt hosszú folyosó. Olyasmi volt, mint a kórházi közlekedők, és Norah egy pillanatra még a fertőtlenítőszagot is érezni vélte.

– Mi az isten folyik itt? – visította kétségbeesett tekintettel Cassie.

Patrik a képekkel borított falra pillantott, majd ismét a folyosó felé fordult. Váratlanul Oscar üvöltését hallották, aztán a kövér fiú bevágódott közéjük, és mintha puskából lőtték volna ki, úgy rohant végig a folyosón.

Patrik utána vetette magát.

– Oscar, ne! Várj!

Cassie levegő után kapkodva forgolódott, mint aki nem tudja eldönteni, hogy melyik irányba induljon. A következő pillanatban kialudtak a teremben lévő fáklyák, és ezzel egy időben a kandalló lángjai is elenyésztek. Csupán az orrfacsaró, égett szag utalt rá, hogy valaha lángok világították meg a helyiséget. Norah a terem mélye felé pillantott, és megdermedve látta, hogy a sötétségből egy alak tart felé gyors léptekkel. A lány egy másodpercig elakadt a lélegzettel bámulta a jelenést, ami olyan sebesen közeledett, hogy a folyosóról beszűrődő fényben már az arcvonásait is ki tudta venni. Saját maga kifejezéstelen tekintetű mása igyekezett felé, és már csaknem odaért hozzá, amikor Norah hirtelen észbe kapott. Erősen megasztította Cassie-t a folyosó irányába, maga is utána ugrott, aztán becsapta az ajtót.

– Megőrültél?! – rikoltott rá Cassie megtántorodva.

Mielőtt Norah magyarázkodni kezdhett volna, az ajtó kilincse rázkódni kezdett, mint amikor valaki be akar jutni egy bezárt szobába. Norah nem gondolkodott, erősen megmarkolta Cassie karját, és Patrikék után iramodott.

– Gyerünk! – ordította torka szakadtából.

A kilincs rázkódására a szőke lány ellenkezését mintha a szél fújta volna el, és Norah azon kapta magát, hogy immár az előtte loholó Cassie hátát bámulja. A két fiú időközben eltűnt a folyosó egyik elágazásában, és a lányoknak igencsak igyekezniük kellett, ha utol akarták érni őket. Bár az első néhány lépésnél még szinte vakított a fény, ahogy rohantak, mintha a lámpák erejüket vesztették volna. Norah a pániktól először észre sem vette, ám egy kanyarulat mögött kénytelen volt megtorpanni.

Ezúttal hosszú folyosóra jutottak, ami nem kanyargott tovább, hanem mindkét végén végeláthatatlanul futott a sötétbe. Norah néhány lépést tett a sötétség felé, majd megfordult, hogy Cassie-vel együtt kitalálják, hogyan tovább.

A szőke lány neki háttal állt, a folyosó másik vége felé nézett, ami szintén a feketeségbe vezetett.

– Most mi legyen? – kérdezte Norah. – Visszaforduljunk?

– Te is hallod?

Cassie megfordult, arca hullasápadt volt, amin Norah egy percig nem csodálkozott, és biztosra vette, hogy az ő arca is hasonlóképpen fehér.

– Micsodát? – kérdezte.

– Gyerekek... sírnak – motyogta Cassie, majd, mint aki álomból ébred, Norah-ra nézett. – Hova lettek Patrikék?

– Nem tudom, én... nem láttam senkit futás közben.

Cassie újra a sötétség felé pillantott, majd körbenézett. Aztán teljes hangerővel elordította magát:

– Patrik!

– Itt vagyunk! – jött szinte azonnal a válasz abból az irányból, ahonnan érkeztek.

A két lány visszafordult, és újra beléptek a kanyargós folyosórészre. Alig pár méternyire tőlük egy ajtó résnyire nyitva állt, fojtott zokogás hallatszott

mögüle. Cassie habozás nélkül odasietett, Norah valamivel tétovábban követte. Biztos volt benne, hogy az az ajtó korábban nem volt ott, hiszen végig azt figyelte, hová tudnának behúzódni.

A folyosón váratlanul vibrálni kezdtek a lámpák, majd sötétbe borult minden. Norah szíve a torkába ugrott, villámgyorsan Cassie után lépett, és erősen becsapta maga mögött az ajtót.

Egy fűtőházban találták magukat. A terem jobb oldali falához simulva óriási gépezet állt, ránézésre egy kazánszerűség, melyből vastag csövek indultak, és a terem teljes hosszában, a kazánnal szemközti fal felé haladtak tovább. Norah más berendezést nem látott, csupán egy asztalka állt az ajtó mellett, négy szék társaságában. A helyiségben dohos, párásnak tűnő, áporodott levegő keveredett a gépzsír szagával.

Patrik az egyik fémvázás széken ült, könyökét a térdére támasztotta, tekintetében tanácstalanság és félelem tükröződött. Oscar az asztalkára borulva zokogott, körülötte szerszámok és koszos rongyok heverték.

– Ez a hely olyan, mint a suliban a kazánház – szólalt meg Cassie. – Tudom, mert megfordultam itt egy párszor. Ugye, Patrik?

Patrik kelleetlenül megeresztett egy reményvesztett félmosolyt, de nem kommentálta a megállapítást.

– Haza akarok menni – nyüszítette Oscar.

– Mind haza akarunk menni – felelte halkán Norah.

Most még a Benson ház rideg légkörét is vágyta, pedig számára az igazi otthont a nagymama háza jelentette volna.

Három évvel azelőtt a kampánycsoport úgy adta el apa és lánya történetét a választópolgárok felé, mint egy nagy és boldog egymásra találást. Ám Norah pontosan tudta, hogy a szenátorjelölt csupán a szemfüles ellenzékiek ármánykodása miatt vette magához. Illetve, még azt sem, mert a Benson ház asszonya harsányan tiltakozott a zabigyerek ellen, így aztán Norah rövid időn belül Calgary egyik előkelő bentlakásos iskolájában találta magát. Nem voltak különösebb illúziói a helyet illetően, de arra a gyűlöletre és megvetésre nem

készült fel, amivel indián származása miatt szembe találta magát. A köpködők hangadója éppen az a Cassie Martin volt, aki most kétségbeesett arccal rogyott le a két fiú mellé az egyik székre.

Norah rápillantott a szőke lányra, de harag és megvetés helyett csupán mély sajnálatot érzett. Maga sem tudta, miért, hiszen éveken keresztül legalább száz különböző halálnemet talált ki magában Cassie-nek. De most valahogy értelmét vesztette a bosszú, mintha nem is őt bántották volna.

– Te meg hova francba rohantál? – hördült Cassie Oscarra.

A kövér fiú felemelte a fejét a kezéről, arca könnyben úszott, orra alatt vastag takonycsík fénylett. Patrik undorodva fordult el.

– Láttam a húgomat! – nyűszítette Oscar. – Ott állt... mellettem. Ugyanabban a ruhában volt, mint mikor... meghalt.

A szavait néhány pillanatnyi mély csend követte, majd Cassie felcsattant.

– Te meghülyültél, dagadék! Agyadra ment a sok hülye horrorfilm!

– Mit láttál pontosan? – vágott közbe Norah izgatottan.

– A teremben, a kandallónál... felnéztem, és ott állt velem szemben Susie. Engem nézett, kinyújtotta rám a nyelvét és... Hinnetek kell nekem! – Néhány pillanatig keresgélte a szavakat, majd Norah szemébe nézett. – Ugyanaz a ruha volt rajta, mint aznap, amikor...mint akkor...még a reggeli mogyoróvajás szendvics nyomai is ott voltak a ruháján... ugyanazok a mozdulatok, mintha megismétlődne minden... Pontosan úgy, mint aznap, amikor meghalt.

– Nem láttál te senkit – rázta meg a fejét Patrik. – Csak túl régen zabáltál, ezért hallucinálni kezdted. Keressünk valami kaját, aztán várjuk meg a reggelt!

– De... mi lesz a többiekkel? – kérdezte Norah döbbenten.

– Nekik már úgyis mindegy – legyintett Patrik.

– Nem, nekik egyáltalán nem mindegy! – csattant fel idegesen.

– Van esetleg valami ötleted, hogy menthetnénk meg őket? – kérdezte gúnyos hangon Patrik, majd Norah tétova fejrázását látva megvetően elhúzta a száját. – Gondoltam.

Nagy lendülettel felállt, és elindult a csövek mentén a kazánnal szemben lévő, baloldali fal felé.

Norah értetlenül nézett utána, aztán ráébredt, hogy a csövek egy méterrel a hátsó fal előtt elkanyarodnak és behatolnak az oldalfalba, így a tervező még nyert a terem végében egy parányi tárolóhelyiséget a lomok számára.

Patrik odaért a kanyarulathoz, aztán váratlanul megtorpant, és üvöltve hátrálni kezdett.

– Úristen! – sikoltott Cassie felpattanva a székről, hátát a falnak vetve kétségbeesetten kapkodta a fejét, hátha meglátja, kitől kell félni. – Jézusom!

Oscar nem vesztegette az idejét a felállással, a széken ülve, minden mindegy alapon ordított.

Norah gyomra összeugrott az ordítózásra, mivel a csövektől semmit nem látott, ami az üvöltésre okot adott volna. Remegő lábbal Patrik felé lépett, aki addigra már zihálva hátrált. A lány bekukkantott a csőlabirintus és a hátsó fal közötti résbe, ahol csupán egy vékony fémszekrény álldogált a sarokba tolva, mellette egy pár gumicsizma árválkodott.

– Mi bajod van? – kérdezte megrökönyödve Patriktól.

– Ott van – suttogta a fiú. – Michael... Michael Torres.

– Te is meghülyültél? – mondta Cassie a mellkasára tapasztott kézzel. – Az a srác több, mint fél éve halott!

– De ott van! – bizonygatta Patrik. – Még a kötélen is a nyakában lóg, amivel...

– Patrik, itt nincs senki! – vágott a szavába Norah. – Ez egy tároló, és tök üres! Mi a fene van veletek, hogy halottakat láttok?!

Hirtelen eszébe jutott a fáklyás teremben látott alak, majd Oscarra pillantott, aki nyüszítve kuporgott a széken. Egyszeriben szörnyű gyanúja támadt; lassan Cassie felé fordult.

– Cassie, te kit hallottál? – kérdezte tekintetét mélyen a szőke lány szemébe fúrva.

– Tessék? – értetlenkedett Cassie. – Mi a szarról beszélsz?

– Hallottál valamit odakint – intett Norah a folyosó felé.

Cassie elvörösödött, majd könnyedén megvonta a vállát.

– Ja, semmi, csak mintha... valaki ott lett volna.

– Jó, de ki az a valaki?

– Jaj, kopj már le! Úgy csinálsz, mintha valami idióta indián legendába kerültünk volna! – csattant fel Cassie. – Hülyítitek egymást, miközben azt sem

tudjuk, hogy hová keveredtünk! Inkább keressünk egy telefont, és hívjunk segítséget!

– Nem tudom, hogy feltűnt-e – próbált Norah nyugodt hangon válaszolni, és az „indián legendás” megjegyzést nagylelkűen figyelmen kívül hagyta –, de itt valami nagyon furcsa dolog történik, és nekünk rá kellene jönnünk, hogy micsoda. Patrik és Oscar halottakat látott, te hallottál valamit, én pedig összefutottam a bejáratnál saját magammal. Szerintem manipulálnak minket.

– Hogy érted? – kérdezte Patrik.

– Ez valami tömeghipnózis lehet!

– Akkor mind ugyanazt látnánk, nem? – érvelt Oscar.

Norah ezen egy pillanatig elgondolkodott, majd bólintott.

– Oké, ez igaz. Akkor viszont... talán valami pszichedelikum, kábszer, vagy nemtom’...

– Én nem vettem be semmit – tárta szét a karját Patrik. – Utoljára otthon kajáltam, azóta csak vizet ittam, de a saját flakonomból.

– Én meg még azt sem – dűnnyögte Norah.

Ő az intézetben evett utoljára, de akik a közelben laktak, mind hazamentek a családjukhoz. Patrik és Cassie egészen biztosan nem az iskola menzáján ebédeltek.

– Talán a levegőben van valami – motyogta Oscar körbenézve.

– És hullákat láttok! – húzta el a száját Cassie. – Gratulálok, Pocahontas, ezt remekül kitaláltad!

– Esetleg van jobb magyarázatod a történetekre? – csattant fel türelmét veszítve Norah.

A szőke lány tekintete elsötétült, majd ellökte magát a faltól, és olyan közel lépett Norah-hoz, hogy csaknem összeért az orruk.

– Nem magyarázatot akarok, hanem kijutni erről a fos helyről!

– Ti is halljátok? – vágott közbe Oscar.

Mindannyian megdermedve füleltek. A folyosóról zajt hallottak, mintha valaki rohanvást közeledett volna.

Patrik mozdult elsőként, villámgyorsan felpattant a fal mellől, és a fejét kapkodva körbenézett a helyiségben. Végül az egyik fémvázás széket ragadta meg, és fenyegetően az ajtó felé fordult. Cassie és Norah ösztönösen a fiú háta

mögé húzódtak, miközben Oscar még mindig a hallgatódzás fázisában bambult. Mire ráébredt, hogy meg kellene mozdulnia, valósággal berobban a helyiségbe egy lihegő alak, majd erősen becsapta maga mögött az ajtót.

A bal halántékán teljesen fel volt nyírva a haja, a sörték lila színben pompáztak, míg jobboldalon félhosszúra hagyva a fülére lógtak fekete tincsei. Nőhöz képest magas volt, a testére feszülő fekete garbótól még vékonyabbnak tűnt a teste, mint általában. Sötét szeme riadtan végigpásztázott a társaságon, miközben vadul zihált.

Cassie tért magához először a döbbenetből.

– Hát ez kurva jó! A Létra is itt van.

– Szólíts nyugodtan... Ritának – kapkodott levegő után a lány.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte Patrik.

A kezében tartott széket leállította maga mellé, és lovaglólülésben rátelepedett.

Rita nem válaszolt azonnal, a farmerja zsebében kotorászott. Cigarettdobozt vett elő, belekukkantott, remegő ujjakkal kivett egy szálát, és újra keresgélni kezdett. Végül előhalászott egy öngyújtót is.

– Ahogyan ti – nyögte egy székre rogyva. – Mióta kóvályogtok?

– Kábé fél órája. A többiek is itt vannak?

– Már... nincsenek.

– Úton van a segítség, és már elhúztak ebből a kurva elvarázsolt kastélyból, vagy ez mit jelent? – fortyant fel Cassie. – Az istenit, Létra, ne úgy kelljen kihúzni belőled minden szót!

– Nyugi! – intette le Rita. – Elvarázsolt... kastély – motyogta. – Ez jó! Mrs. Rofe... labirintusnak hívta.

– Ő is itt van? – nézett körül felvillanyozódva Cassie. – Azonnal beszélni akarok vele! Ezért az apám...

– Apádnak itt nincs szava – vágott közbe Rita. – Mrs. Rofe-ot meg nyugodtan felejtsd el!

– Ezt... hogy érted?

– Úgy, hogy Mrs. Rofe kipurcant.

A szavait néhány másodperces döbbsent csend követte, majd Cassie hátravetett fejjel felvihogott.

– Te jó ég! Marha jól csinálod! Majdnem bevettem. Ez az átverés nagyon durvára sikerült, srácok! Ha ezt apám megtudja...

– Ne aggódj! – rázta meg a fejét komoran Rita. – Nem fogja megtudni, ahogy senki más sem. Fogd fel azzal a hangyaszarnyi agyaddal, hogy csak mi vagyunk itt... – Mélyet szívott a cigarettájába, miközben a döbbsenten bámuló Cassie-t fürkészte, majd lassan kifújta a füstöt, aztán halkán hozzátette: – ... és ez az elbászott kastély.

– Te érted, hogy mi ez az egész? – szolt közbe remegő hangon Patrik.

– Inkább csak sejtem.

– És a többiek? – szólalt meg Oscar. – Lehetnek még a buszban is túlélők, hívhattak segítséget, talán éppen most fészük át az erdőt...

Rita megint beleszívott a cigarettájába, és ezúttal olyan hangon fújta ki a füstöt, amit Norah már-már sóhajnak vélt.

– Nem keresnek minket – rázta meg a fejét aztán Rita. – Vagy ha mégis... sosem fognak megtalálni. Amikor Jasonnal bejöttünk ebbe a szarba, valami csarnokba jutottunk. Láttunk pár elmebeteg festményt, engem kirázott tőlük a hideg, de Jasonnak tetszettek. Le akartam lépni, csak hogy a kijárat mögöl eltűnt az erdő, és egy folyosón találtam magam. Jason utánam jött, és összefutottunk Mrs. Rofe-al. Találtunk egy ajtót, a vén tyúk meg benyitott. Ilyen... műhelyféle volt, tele autókkal. Mrs Rofe ismerte a helyet, a férje ott dolgozott, mielőtt meghalt volna. Kerestük a kijáratot, de nem volt sehol, csak egy ajtó nyílt belőle, amin bementünk. Pont kinyitottam, amikor Mrs. Rofe meglátott valamit a kocsik között, és elkezdett ordítózni, hogy: „Miért nem szállsz már le rólam”, meg hogy: „Takarodj a közelemből”. Próbáltam visszatartani, mondtam neki, hogy nincs ott semmi, de mintha... teljesen... meghülyült volna. Aztán felkapott egy palackot, ami akkora volt, mint egy poroltó, odarohant az egyik kocsihoz, és be akarta hajítani mögé, de az a szar felrobbant a kezében. Elborította a tűz, sikoltozott, és bezuhant a járgányok mögé. Nagyon megijedtem, először nem tudtam, hogy mit csináljak, de aztán odamentem hozzá, csak hogy addigra... eltűnt.

– Mármint, hogy érted? – kérdezte hitetlenkedve Norah.

– Így ahogy mondom. Nem volt ott, ahol fél perccel azelőtt még lángolt. Közben Jason kirohant a műhelyből, én meg utána...

– Te jó ég! – sziszegett Cassie. – Ezt a baromságot még egy ovis sem venné be. Hol vannak a kamerák? Most már tényleg be vagyok rágva, ezért tuti, hogy perelni fogunk.

Oscar hangosan felnyüszített, vörösödő arcán patakokban folytak a könnyek. Patrik némán maga elé meredve ült, és Norah-nak az volt az érzése, hogy a fiú csak testben van velük.

Végül Patrik az ajtóra pillantott.

– Hol van Jason?

– Az ajtó, amin Mrs. Rofe halála után kirohantunk, egy élelmiszerraktárba vezetett – folytatta Rita. – Gőzöm sincs, mi történik ezekkel az ajtókkal, de minden helyiségben csak egy van belőlük, és úgy tűnik, mindig máshová nyílnak. Jason ismerte a helyet, az apja egyik éttermének a hűtőkamrájába jutottunk. A polcok között kóvályogva kerestük a másik kijáratot, de nem találtuk, a műhelybe pedig nem akartunk visszamenni. Leültünk és vártuk a reggelt. Vacogtunk a hidegtől, de Jason azért annyira nem fázott, hogy befogja a száját, és mindenféle rémmesékkal traktált. Többek között elmesélte, hogy egyszer valami hülyeséget csinált, és az apja büntetésből beosztotta a hűtőkamra takarítására. Egy dagadt, fogyatékos srác mellé tették, aki folyton kajás volt, és felzabálta a maradékokat. Jason ezt tudta, és poénból patkánymérget kevert a kajába. Azután azt mondta a srácnak, hogy nyugodtan egyen belőle, nem köpi be. Már görcsölt a kölyök, amikor otthagya. Másnap reggel találták meg a fiú testét, a saját vérébe és hányadékába fulladt bele.

– Jézusom! – suttogta Oscar.

– Durva, mi? – folytatta Rita, miközben nagyot szívott a cigarettába. – Mondtam Jasonnak, hogy egy idióta, erre megfenyegetett, hogy ha eljár a pofám, én is így járok majd. Elküldtem a francba, és onnantól nem szólt hozzám, én meg elaludtam. Arra ébredtem, hogy Jason ordítva nyög és öklendezik. Háttal állt nekem, és amikor megfordult... a szájából vér, bogarak és kukacok ömlöttek olyan volt, mintha sugárba hányná ki azt a förtelmet.

Aztán betántorgott a polcok közé, és... csend lett. Mire meg tudtam mozdulni, hogy odamenjek hozzá, ő is eltűnt. Közben a lámpák vibrálni kezdtek, és csak annyi időm maradt, hogy az ajtóhoz ugorjak, ami ezúttal a folyosóra nyílt. Néhány beszédfoszlányt hallottam, a hangok irányába rohantam, és tádááám! Itt vagyok.

Mindannyian hallgattak, azután Patrik felsóhajtott.

– Szóval akkor... meghaltak?

– Szerintem igen – bólintott Rita. Egy utolsót szívott cigarettából, azután laza mozdulattal elpöckölte magától a csikket. – És van rá egy százasom, hogy mi is kipurcanunk – tette hozzá egykedvű hangon.

– Itt halt meg Michael – mondta halkán Patrik.

A szavait mély csend követte, mindannyian ismerték Michael Torres történetét.

– A legjobb barátom volt – folytatta Patrik. – Együtt jelentkeztünk a suliba, és aztán... mindketten csapatkapitányok akartunk lenni. De ő jobb volt nálam, és én elintéztem.

– Úgy érted... van valami közöd hozzá, hogy meghalt?

– Igen – bólintott maga elé meredve Patrik. – Michael ösztöndíjjal jutott a suliba. Mindenkinek azt mondta, hogy az apja katona, és külszolgalaton van, még a felvételi lapján is ez szerepelt, egyedül nekem mondta el, hogy... Mr. Torres börtönben ült. Megesküdtem rá, hogy ez köztünk marad, mert ha megtudta volna a gimi vezetősége, Michaelt nem vették volna fel.

– Hadd tippeljek – szólalt meg Cassie. – Beköpted!

– Nem – rázta meg a fejét Patrik. – Az apám biztos volt benne, hogy én leszek a focicsapat kapitánya, mert régen ő is az volt és már az ő apja is, szóval számára nem létezett más alternatíva, minthogy én is az leszek. De én tudtam, hogy Michael jobb nálam, ezért azt gondoltam, jobb, ha idejében elkezdem puhítani az öreget. Finoman pedzegettem, hogy engem a foci érdekel, maga a játék, nem pedig a poszt, ahol éppen toloom, erre az öregem lúzernek nevezett. Totál bepipultam, és azt vágtam a fejéhez, hogy leszárom a vérvonalat, mert az semmit sem ér, hiszen Michael apja a sitten pihen, és ő mégis ezerszer jobban játszik nálam. Az öregem ledöbbsent, aztán nem is ejtettünk több szót a dolgról. Később megtudtam, hogy felhívta a drit, és elmondta neki, hogy

sajnos meg kell vonnia a támogatását az iskolától, hiszen már régen nem képviseli ugyanazt a színvonalat, mint az apja és az ő idejében, tekintve, hogy börtönviselt szülők, szajhák gyerekei is felvételt nyerhetnek eme patinás intézménybe.

– És kirúgták a srácot – fejezte be a mesét Cassie. – Mekkora rohadék vagy!

– Michaelt választás elé állították – folytatta remegő hangon Patrik. – Vagy megy maga, vagy eltanácsolják, és feljelentik adathamisítás miatt. Próbált velem beszélni, még egy cetlit is bedugott az ajtó alatt, amin csak ez állt: „Jesszus, öreg! Nincs harag!” De én... nem akartam... nem tudtam a szemébe nézni. Aztán legközelebb akkor hallottam róla, amikor jött a hír, hogy... a fűtőházban... itt – mutatott maga köré – felakasztotta magát. – Megcsóválta a fejét. – Az apám annyit mondott, hogy mindenkinek van választása. Eldöntheti, nyertes vagy vesztes akar lenni, és Michael vesztes volt, mert feladta, nem harcolt az álmaiért.

– Igaza van – húzta el a száját Cassie.

– Gyűlöltem apámat azért, amit tett, és mégis... hinni akartam neki. Gyözködtem magam, hogy nem az én hibám, csakhogy... – Gyors mozdulattal az arcához nyúlt, és letörölt egy legördülő könnycseppet. – Ezt nem tudom jóvátenni.

– A lelkiismereted elől nem bújhatsz el!

– Te kussolj! – förmedt Rita Cassie-re.

A szóke lány már nyitotta a száját, hogy visszaszóljon, de aztán csak megvonta a vállát, mint akinek mindegy. Norah sejtette, hogy Cassie valójában tart Ritától, mert a nyurga lány soha nem tett lakatot a szájára, ha véleményt kellett nyilvánítani.

Patrik néhány másodpercig maga elé meredt, majd Ritára pillantott.

– Azt mondod, hogy Jason és Mrs. Rofe... ismerték a helyet, ahová jutottatok?

Rita bólintott.

– Hát ezt a helyet meg én ismerem – jelentette ki eltökélten, és felállt a székről, majd pár pillanatnyi habozás után a csőlabirintus vége felé indult.

– Patrik, mit akarsz csinálni? – kérdezte ijedten Oscar.

– Amit akkor kellett volna – dűnnyögte a fiú hátra sem nézve –, beszéllek Michaellel.

A csókanyarulat előtt megtorpant, azután nagy levegőt véve belépett a fal és a csövek közötti keskeny tárolórészbe.

Néhány másodpercig némán ültek, majd Rita felpattant a székről, és odasietett, ahol Patrik eltűnt.

– Ennyi volt – jelentette ki.

– Hogy érted? – kérdezte Norah, és gyors léptekkel ő is a kanyarulathoz ment.

A tárolórész üresen ásított rájuk, csupán a szekrény kuporgott a sarokban.

– Eltűnt – vont a vállát Rita. – Ahogy a többiek. De ő legalább csendben csinálta.

Oscar is odasomfordált mögéjük, és bekukkantott a részbe, az arcán patakokban folytak a könnyek.

– Meghalt? – kérdezte.

– Nem, cseszd meg! Csak átment Narniába! Mégis mit gondolsz? – kérdezte Cassie, miközben felpattant a székről, és az ajtóhoz lépett. – Na, nekem ebből elegendem van. Mind be lesztek perelve, apám legombolja rólatok az utolsó centet is!

Feltépte az ajtót, és eltűnt mögötte. Oscar néhány pillanatig tanácstalanul topogott, majd a szőke lány után sietett. A lámpák váratlanul vibrálni kezdtek.

– Menjünk mi is, mielőtt sötét lesz! – javasolta Rita. – Most már kíváncsi vagyok...

– Én egy kicsit sem – dűnnyögte Norah.

A kijáráthoz siettek, és átléptek a másik helyiségbe, majd Rita becsapta maguk mögött az ajtót.

Az ajtó mögött félkör alakban egy zöld függönyféleség volt felfüggesztve. Norah odébb tolt a leplet, és immár feltárult előtte a helyiség teljes valójában.

– Picsába! – nyögte Rita hátratántorodva.

– Tudod, mi ez a hely? – kérdezte Norah.

– Igen – bökött a függöny közepén díszelgő, kelyhet mintázó ábrára, aminek a közepén virágfüzér fonódott egy nagy K betű szárai köré. – Ez apám logója, szerintem a magánklinikájának a műtőjében vagyunk.

Csupán a vörös éjszakai fények világítottak, enyhén rózsaszínbe vonva a hófehér falakat. A terem közepén különös formájú ágy állt, melynek végén a két lábtartó egyértelműen jelezte, hogy egy nőgyógyászati műtetre előkészített helyiségben vannak. Az ágy mellé tolt műszerkocsin orvosi eszközök, szikék, ollók sorakoztak, mellettük infúziósállvány állt. Az ajtóval szemközti falat teljes egészében egy földön támaszkodó, óriási monitor töltötte be, melyet mintha elfelejtettek volna felszerelni a végleges helyére.

Oscar alig lépett be a helyiségbe, már hátrált is az ajtóhoz, és zavartan kapkodta a fejét egyikőjükéről a másikukra. Norah is kínosan érezte magát, mert az iskolában ugyan egyszer elment kötelező vizsgálatra, de műtőben még sosem járt. Kirázta a hideg, amint az ágyra pillantott.

– Miért vagyunk itt? – kérdezte suttogva.

– Fogalmam sincs – rázta meg a fejét Rita –, de nem én jöttem be elsőnek.

– Na és?

– Ez szerintem... nem az én ajtóm.

Mindannyian Cassie-re néztek, aki éppen a terem túlsó végét vette szemügyre.

– Mi van? – kérdezte a szőke lány a kutató pillantások keresztüzében.

– Te jöttél be először – mutatott a bejárat felé Rita –, tudnod kell, hogy miért vagyunk itt.

– Honnan veszed ezt a baromságot?

– Aki először megy be az ajtón, az mindig olyan helyen találja magát, amihez van valami köze.

– Ez baromság! – kiáltotta Cassie. – A te apád orvos, biztos ezerszer jártál már itt.

– Sosem jártam a műtőben – rázta meg a fejét Rita. – Mrs. Rofe a férje műhelyébe nyitott be, Jason az apja raktárába, míg Patrik oda lyukadt ki, ahol meghalt a legjobb barátja. Mind a hárman elkövettek valamit! Ide te jöttél be elsőnek, úgyhogy ehhez a helyhez neked van közöd. Ki halt meg itt?

– Na, kopj le rólam! – hördült Cassie Ritára. – Ha azt gondolod, hogy most meggyónom a bűneimet, és telesírok egy százas zsepit, akkor kurvára tévedsz! Volt pár abortuszom, nagy cucc. Bárkivel előfordul.

– Pár? – kerekedett el Norah szeme. – Úgy érted, te többször is...

– Na és akkor mi van? – vágott közbe Cassie ingerülten. – Nem mindenki készül apácának, a testemmel hadd csináljak már, amit én akarok! Ezek a kis izék olyankor még amúgy sem élnek...

A következő pillanatban életre kelt az óriási monitor, a szürkés háttérben több fura, kifli formájú lény vonaglott. Norah még sosem látott ilyet élőben, mégis azonnal felismerte az életükért küzdő magzatokat. A képernyő felvillanásával egyidőben halk, majd egyre hangosabb és szaporább szívverést hallottak, aztán még egyet, majd újabbat, míg végül kaotikus kánonban harsogtak az élet első hangjai a helyiségben.

– Mi a franc? – pillantott Cassie döbbenten a monitorra. – Kuss legyen!

A zaj pillanatok alatt vált fülsiketítővé. Oscar üvöltve kapott a kilincs felé, feltépte az ajtót, és kirohant a műtőből.

– Tűnjünk innen! – próbálta túlharsogni a hangorkánt Rita, és ő is az ajtó felé lódult.

Norah dermedten állt, miközben a monitor jobb felső sarkából vörös folyam indult, először csak vékony, majd egyre vastagabb sugárban. Végül már vízesésszerűen zubogott a vér a képernyőn vonagló magzatok előtt.

– Elég! – ordította Cassie hátralépve, azután megtorpanva nézett maga mögé.

Fehér csizmája orrát vörösre festették a földről felfröccsenő vércseppek, amint iszonyodó pillantással elhátrált az ágytól, mígnem a hatalmas monitor állta az útját.

Norah jól látta, hogy Cassie kétségbeeséstől eltorzult arcán patakokban ömlenek a könnyek, ám képtelen volt megmozdulni, hogy a szőke lány segítségére siessen.

– Kussoljatok már! – sikoltotta Cassie a képernyő felé fordulva.

Azután egy lépéssel az ágy mellett álló infúziósállványhoz ugrott, megragadta, és a monitorra sűjtött vele, mire az lassú méltóságteljes mozdulattal dőlni kezdett a padló felé.

– Gyere el onnan! – ordított rá Rita visszalépve a nyitott ajtóból.

Cassie villámgyorsan megpördült, és a kijárat felé akart iramodni, ám csizmája megcsúszott a már csaknem bokáig érő, egyre terebélyesedő vértócsában. Egyensúlyát veszítve, arccal előre zuhant a műszerasztalra, a hatalmas csattanás túlharsogta a szívdobogások szonettjét.

A szőke lány néhány pillanatig az asztalka szélét markolászta, miközben a vérben csúszkálva, lábával kalimpálva igyekezett talpra vergődni, majd hirtelen felkapta a fejét. Sikolyra tátotta a száját, ám hang helyett vastag, nyállal keveredett véráram buggyant ki ajka közül. A torkából egy olló nyele állt ki, a bal szeme helyén lévő, véres szemgödörből egy szike meredezett.

Bár a sérülések iszonytatóak voltak, Norah mégis a lány épen maradt, jobboldali szemében ülő rettegést találta a legszörnyűbbnek. A monitor időközben megadta magát a gravitációnak, dőlése felgyorsult, majd hatalmas csattanással maga alá temette Cassie Martin gondosan karbantartott gazellatestét.

Ezzel egyidőben elhallgatott a szívdobogás, a lámpák vibrálni kezdtek, aztán kialudtak.

Norah érezte, hogy Rita a karjánál fogva rángatja, és mire észbe kapott, már az ajtó túloldalán, a fal mellett ülve kuporgott.

– Mi a fene volt ez? – suttogta egész testében remegve.

– Cassie-t utolérte a végzete – morogta Rita mellé rogyva.

– De miért így?

– Mert... ha hinni lehet a pletykáknak, Miss Martin úgy járt abortuszra, mint más a sarki közértbe.

Norah fülét halk loccsanás ütötte meg; körülnézett. Egy zárt medencetérben, a vízfelülettől alig pár méterre ültek. A fényforrást csupán a

medence aljába épített, gyenge rejtettvilágítás adta. Kijáratot sehol nem látott, de a terem ajtóval szemközi fala üvegfelületnek tűnt.

– Hol vagyunk? – kérdezte.

– Tőle kérdezd! – felelte Rita Oscarra bökve. – Ő jött be először.

A dundi fiú mozdulatlanul, egy falba épített, halványan derengő kis ablak felé fordulva állt.

– Nem akarok meghalni – suttogta remegő hangon.

Hirtelen az ajtó felé mozdult, és megragadta a kilincset, ám hiába rángatta, az meg sem mozdult. Oscar csüggedten lehajtotta a fejét, torkából vinnyogó, sziszegő hang tört elő.

Rita felállt, odalépett a fiú háta mögé, és a rázkódó vállra simította a tenyerét.

– Oscar, szerintem mi már... meghaltunk. Szerintem te nem jutsz ki innen.

– Ezt miből gondolod? – fordult felé Oscar kétségbeesett tekintettel.

Rita az ajkába harapva a medence vízfelszínén tükröződő, halvány fényekre pillantott.

– Hogy érted?! – emelte meg a hangját Oscar.

– Láttam – válaszolt halkán Rita. – Miután a busz lezuhant én... még láttalak benneteket. Mind ott voltatok, és... – Norah-ra pillantott. – Te is...

– El ne meséld! – kapta maga elé a kezét Norah. – Nagyjából tudom, hogy mi történt.

– Én nem emlékszem... semmire – motyogta Oscar újra a kis ablakra nézve. Norah követte a fiú pillantását.

– Az micsoda? – kérdezte.

– Szerintem egy szauna – felelte némi vizsgálódás után Rita.

Norah felállt, és odalépett Oscarhoz.

– Te tudod, hogy hol vagyunk? – kérdezte.

– A régi házunk alagsorában – motyogta a fiú.

Rita az üvegfalra nézett.

– Talán, ha betörnénk az üveget...

Oscar lassan megrázta a fejét, miközben a tekintetét egy pillanatra sem vette le az aprócska ablakról.

– Üvegbeton. Nem tudod betörni.

– Miért vagyunk itt? – kérdezte Norah a fiútól.

– Itt halt meg a húgom – felelte Oscar egész testében remegve.

Rita feljajdult.

– Kérlek, mondd, hogy nem te nyírtad ki!

– De – suttogta a fiú.

Norah döbbenten nézett a pufók, fénylő arcba. Oscar volt a legutolsó, akiről bármilyen gonoszságot feltételezett volna, ő még akkor is kedves volt hozzá, ha a többiek csapatosan gúnyolták.

– Négyéves... volt – kezdte Oscar akadozva. – Apa egy Amerika Kapitányos képregényt hozott nekem este, de nem tudtam belelapozni, mert Susie miatt korán le kellett feküdnünk. Másnap a húgom azt kérte, hogy bújócskázzunk, én meg azt gondoltam... amíg azt hiszi, hogy keresem, tudok nyugodtan olvasni. Szóval számolni kezdtem, és láttam, ahogy bemegy a... szaunába, de nem tudta melyik kapcsolóval lehet a fényerőt szabályozni és melyikkel a hőfokot. Össze-vissza tekergette a gombokat, míg világos nem lett, aztán én... felálltam, és rázártam az ajtót. Utána felmentem a szobámba, és kiolvastam a képregényt. Aztán eljátszottam az akciófigurákkal a történetet. Közben hallottam, hogy anya és apa kiabál a folyosón, és tudtam, hogy keresik a húgomat, de nem szóltam nekik, mert... nem akartam játszani Susie-val – suttogta Oscar maga elé meredve. – Később aztán... anya jajgatva zokogott, és a karjában tartotta Susie-t, aki nem mozdult.

Norah érezte, ahogy elszorítja a torkát a részvét. Beszélni akart, valami vigasztalót mondani, de tudta, hogy a szavak most semmit sem érnének.

– Még te is gyerek voltál – szólalt meg végül rekedten Rita, de olyan halk hangon, hogy a vízcsobogástól alig lehetett hallani.

– Nyolc voltam – vinnyogott a fiú, az arcán patakokban folytak a könnyek.
– És gyáva, egy aljas, önző kis pöcs. Nem mondtam meg, mit csináltam, nem mertem. A szüleim most sem tudják, hogy én öltem meg a testvéreimet.

Norah-ra pillantott, a tekintetében fájdalom és valami különös, örülettel határos elszántság fénylett.

– Menjetek tovább! Keressétek meg a kijáratot!

– Mit akarsz csinálni? – kérdezte Rita.

– Amit akkor kellett volna – szipogta Oscar a szemét törölgetve. – Kihozom onnan Susie-t.

Bizonytalan léptekkel elindult a szauna felé. Norah utána akart nyúlni, hogy visszatartsa, ám Rita a keze után kapott.

– Ne! Ez az ő ajtaja, az övé a döntés joga!

Némán figyelték, hogy a fiú megtorpan a szauna ajtaja előtt. Homlokát néhány pillanatig az apró ablaknak támasztotta, és halkán felzokogott, majd benyitott a helyiségbe. Az ajtó réséből sűrű párafelleg vágott ki. Oscar pár pillanatig habozott, aztán belépett a fehér gomolygásba. Az ajtó némán, nyikorgás nélkül csukódott be utána.

Norah fülelt, hátha hall valami zajt, ám a szauna ablaka hirtelen elsötétedett. Összeszorult a szíve, kedvelte Oscart. Lopva megtörölte a szemét, majd Ritára nézett.

– És most?

– Menjünk!

Odasétáltak az ajtóhoz.

– Ez a tied – intett a kilincs felé Rita.

– Miből gondolod? – hökkent meg Norah.

Nem mozdult, nem volt benne biztos, hogy tudni akarja, mi van a következő helyiségben.

– Én az enyémet elszúrtam – felelte Rita. – Pont kinyitottam, amikor Mrs. Rofe kezében felrobbant a palack. Becsaptam az ajtót, mielőtt odarohantam volna hozzá.

– Mi volt mögötte?

– Fogalmam sincs, nem volt időm megnézni – vont a vállát Rita. – De jobb, ha ezt... te nyitod ki. Nem akarlak megszívatni.

– Hát ez igazán rendes tőled.

A medence alján lévő lámpák figyelmeztetően vibrálni kezdtek, és Norah tudta, hogy indulniuk kell. A szíve a torkában dobogott, gyomra mogyorónyira szűkült, és úgy érezte, rögvest elájul, miközben tétován a kilincsre tette a kezét, majd nagy levegőt véve benyitott a helyiségbe.

Ismerős illat csapta meg az orrát, izgatottan lépte át a küszöböt.

– Hol vagyunk? – hallotta Rita hangját a háta mögött.

– Otthon – suttogta.

Minden úgy festett, mint régen. A nappali bal sarkában ott állt az öreg gramofon, középen a viseletes, barna kanapé, amire kiskorában ezerszer kiborította az esti kakaót. Eszébe jutott, ahogyan a nagypapája viccesen barna tehénnek nevezi az öreg bútordarabot, vagy néha Mary Lou-nak, annyi színes folt tarkította. Egy pillanatra még hallani is vélte az öregember hangját, és elmosolyodott az emlékek hatására. A kandallóban gyengén parázslott a fa, a falakon fényképek lógtak. Norah szemébe könny szökött, szinte várta, hogy az édesanyja belépjen egy tányér fahéjas süteménnyel, és egy bögre forró csokival, aztán mosolyogva letegye a kanapé előtt álló, kézzel faragott kávézóasztalkára.

Rita gondosan bezárta maga mögött az ajtót, majd a villanykapcsolóhoz nyúlt, párszor fel és lekattintotta, de nem gyúlt fény. Az ablakhoz sietett.

– Itt kijuthatunk! – pillantott izgatottan Norah-ra. – Csak fel kell húzni, és...

– Ez túl egyszerű lenne – rázta meg a fejét Norah, majd az üvegre mutatott.

– Nézz ki!

Rita engedelmesen kipislantott.

– Sötét van – motyogta a feketeségbe bámulva. – De hát éjjel van, és...

– A házunk egy forgalmas út mentén állt, lámpaoszlopok voltak előtte és egy zebrás kereszteződés. Akkor is villog, ha nincs áram, és a szomszédos házakból is szűrődik valami fény. Ami itt eddig történt – mutatott körbe –, az nem volt véletlen. Mind elkövettünk valamit, nem szabadulhatunk ilyen könnyedén!

Rita elgondolkodva nézett az ablakra, majd lemondóan legyintett.

– Francba! Igazad lehet.

Lerogyott a kanapéra, megveregette maga mellett a szövetet. Norah engedelmesen mellételepedett, és néhány percig a gyengén pislákoló parazsat figyelték. Végül Rita törte meg a csendet.

– Te mit csináltál?

– Megöltem az anyámat – suttogta Norah.

– Az... durva – nyögte Rita.

– Tízéves múltam, amikor egy este anya átküldött a nagyszüleimhez a szomszédba. Hazaszöktem, de ő nem volt otthon, gondolom, randira mehetett. Nagyon szép nő volt – mosolyodott el, aztán elkomorodva folytatta. – Haragudtam rá, amiért egyedül hagyott, ráadásul vihar támadt és elment az áram. Szerencsére égett a tűz a kandallóban, így nem volt teljesen sötét. Lefeküdtem ide – paskolta meg maga alatt a díványt –, meg akartam várni, hogy hazaérjen, de elaludtam. Mire felébredtem, már minden lángolt, alig kaptam levegőt. Még ki tudtam mászni a hátsó ablakon, aztán az udvaron összeestem. Anya közben hazaért, és nagyapával berohantak értem a házba. Rájuk omlott a tető, miközben engem kerestek.

– Sajnálom – suttogta Rita.

– Ha tudnád, én mennyire – felelte keserűen Norah. – Akár naponta százszor elégnék élve, csak hogy visszacsinálhassam. Vagy türelmesen várnék a nagyiéknál... De hát ez... nem így működik.

– A franc tudja, hogy működik.

Norah a nyurga lányra pillantott, alaposan megszemlélte az arcát. Megállapította magában, hogy Rita határozottan szép, még akkor is, ha a hülye, felemás hajviseletével mindent megtesz, hogy ezt titkolja. A komiszul felfelé kunkorodó orr és a buja, vastag száj különös egyveleget alkotott, szinte vonzotta az ember tekintetét. A teste határozottan nőies volt, csak az állandó, görnyedt testtartás és a bő felsők miatt ezt máskor nemigen lehetett látni. De a szűk garbó kimondottan jól állt neki, és a kanapén ülve mintha kiesett volna a magára kényszerített szerepből, amint hátradőlve, kényelmesen elnyúlva bámult a tűzbe. Norah hirtelen kíváncsi lett rá, bár tudta, hogy kevés ideje maradt a barátkozásra.

– Te miért vagy itt?

Rita elmosolyodva pillantott rá.

– Én csak... szerettem – dünnyögte. – Tavaly karácsonykor az történt, hogy... valaki fontos volt nekem, éjszakánként titokban találkoztunk. Aztán egy éjjel hiába vártam, nem jött. Megsértődtem rá, és nem kerestem többé. Másnap este találták meg, de akkor már késő volt. A kórházban halt meg.

– Te ölted meg? – hőkölt hátra Norah.

– Dehogyan! – rázta meg a fejét Rita. – Előbb nyírtam volna ki magamat, mint őt. Miközben hozzám tartott, valaki bántotta.

– Akkor ez nem a te hibád! – állapította meg Norah rövid hallgatás után. – Nem te csináltad, nem miattad... neked nem kellene itt lenned!

– De igen, az enyém. Ha azonnal keresni kezdem, vagy csak szólok valakinek... talán időben megtalálták volna.

– Tud erről valaki?

Rita beharapta az ajkát, majd halkán kibökte.

– Nem, mert a szüleim megölnének, ha rájönnének, hogy lányokkal randizok.

Norah néhány pillanatig emésztette a hallottakat, azután határozottan megrázta a fejét.

– Neked nem kellene itt lenned.

– Ahogy neked sem.

Rita néhány pillanatig gondolkodott, mielőtt megszólalt volna.

– Ha újra kezdeném, mindent másképpen csinálnék.

– A szándék a lényeg, és te nem akartál ártani senkinek.

– Ahogy te sem – bólintott Rita. – És pont ezért nem értem, hogy mit keresünk itt. Jason, Mrs. Rofe és Cassie tudatában voltak annak, hogy ártanak másoknak.

– Szerinted megbánták? Én sosem tudtam megbocsájtani magamnak.

– Én sem, de úgy tűnik, a sajnálkozás nem elég. Amikor Jason elmesélte, hogy mit csinált, így... nevetett meg minden, de a szeme... Nem tudom – csóválta meg a fejét. – Olyan érzésem volt, mintha feloldozást várna tőlem.

– Bűntudata lett volna?

– Talán. Az egyértelműen lejött, hogy beszélni akar róla. És Cassie is... a műtőben nem úgy viselkedett, mint akinek annyira mindegy.

– Mindenkinek van saját démona – suttogta Norah a parázsba bámulva, majd Ritára nézett. – De akkor hol vannak a többiek?

– Milyen többiek?

– Mindenki hibázik. Miért csak mi kerültünk ide?

– Nem tudom. Biztos azért, mert meghalt miattunk valaki.

– Csakhogy a mi esetünkben ez nem rajtunk múlt!

– De ha időben szólok...

– Nem, Rita! – pattant fel a kanapéről Norah. – A francba is, nem akartál rosszat, ahogy én sem! Ezek a dolgok csak... véletlenek voltak, megtörténtek, de nem mi irányítottuk az eseményeket.

– Akkor miért vagyunk itt?

– Fogalmam sincs – rázta meg a fejét lassan –, de amiatt éreztünk büntudatot, amibe nem volt beleszólásunk. Ott a bejáratnál találkoztam önmagammal. Miért?

– Talán azért, mert te... magaddal szemben voltál kegyetlen?

– Lehet – bólintott Norah. – Az viszont biztos, hogy te nem vagy bűnös, és én sem.

Rita néhány percig a gondolataiba mélyedve bámulta a parazsat, majd a zsebébe túrt, és előhalászta a cigarettás dobozát.

– Mi van akkor, ha... ez csak egy hülye álom? – dűnnyögte a dobozban kotorászva. – Reggel felébredünk, és jót röhögünk az egészen.

– Te tudnál ezen nevetni? – mutatott maga köré Norah.

– Nem igazán – rázta meg a fejét Rita. – De többé nem haragudnék magamra.

– Azt hiszem, én sem – felelte Norah, azután a fejéhez kapott. – Ez az! Ezért vagyunk itt!

– Miért?

– Mert beszélünk kell egymással! Reggel megkereslek, és elmondom, hogy mi történt. És azt is, hogy álmomban megbocsájtottál magadnak.

– Hm. Ez egy érdekes teória. De talán igazad van. Tehát, ha felébredtem, mindenképpen beszélünk kell. Aztán... megihatnánk együtt egy kávé.

Norah zavartan elmosolyodott.

– Te most... randira hívsz engem?

– Ez az én álmom – fintorodott el szomorkásan Rita –, szóval nyugodtan mondj igent!

A fogai közé lökte a cigarettát, meggyújtotta és nagyot szívott belőle. Aztán a már éppen csak izzó parázsba bámult, és hosszan kifújta a füstöt. Norah némán figyelte, miközben különös nyugalom öntötte el. Már nem félt, sokkal

inkább úgy érezte, hogy a dolgok végre a helyükre kerültek, és minden rendben van.

Rita egy füstkarikát pőfékelt maga elé, pár másodpercig a szétfoszló füstfelhőt figyelte, aztán Norah-ra pillantott.

– Mennem kell. Mindjárt sötét lesz, és nem akarok itt lenni, amikor...

Nem fejezte be a mondatot, de Norah így is értette. A haldokló parázsmaradványra pillantott, és hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát.

– Menj! – bölintott az ajtó felé. – Reggel találkozunk.

– Izgalmas lesz – dűnnyögte Rita az ajtóhoz sétálva.

Pár pillanatig habozott, ám mielőtt benyitott volna, még visszafordult.

– Azért azt sajnálom, hogy korábban nem dumáltunk.

– Pedig jó lett volna – suttozta Norah elszorult torokkal.

Rita hangosan beszívta, azután kifújta a levegőt, majd lenyomta a kilincset, és belökte az ajtót. A résből vakító fény áradt ki.

A nyurga lány pár pillanatig mozdulatlanul állt, aztán visszanézett. Buja szája széles vigyorba szaladt, miközben felemelte a kezét és a győzelem jelét mutatta Norah felé. Végül belépett a másik helyiségbe, és becsukta maga mögött az ajtót.

Sötét lett a szobában, Norah-t rég nem érzett nyugalom és melegség öntötte el. Végigdőlt a kanapén, a kezét végighúzta a kakaófoltokon, és a parazsat bámulva az anyjára gondolt. Szeme észrevétlenül csukódott le, és még néhány pillanatig a bőrén érezte a kandalló felől áramló hőt, majd a tudata átbillent a valóság és az álmovilág határán.

Tavaszi illata kúszott az orrába, érezte, ahogy valaki fölé hajol, és megcsiklandozza az orrát. Megpróbálta kinyitni a szemét, ám az álmó még nem eresztette. Bársonyos tapintású ujjak cirógatták az arcát, közben egy szelíd, halk hang szólongatta.

– Norah! Ideje felébredni, kicsim!

Felemelte a karját, szorosan a fölé hajló alak nyaka köré fonta, arcát a puha, virágillatú mellkashoz simította. Végül kinyitotta a szemét, pillantása egy gyengéd, sötétbarna tekintettel találkozott.

– Anya?

„Mély fájdalommal tudatjuk, hogy az calgary-i International Academy végzős diákjai csütörtök este tragikus buszbalesetet szenvedtek az Alberta tartománybeli Medve szurdok közelében. A tragédiát csupán hárman éltek túl, a gyerekeket kísérő tanárnő, Mrs. Rofe Marison, valamint két diák, Cassie Martin és Jason Kurt. Valamennyien súlyos, maradandó sérüléseket szenvedtek. A balesetben elhunyt Andrew Benson szenátorjelölt lánya, Norah Benson is. Az elhunytak hozzátartozóinak gyászában osztozunk, Calgary városa saját halottjainak tekinti őket.

Calgary Herald

2020. november 1.”

Szemán Zoltán – 316

James Davies a Beach Hotel harminckilencedik emeleti, privát tanácsterméből bámulta a fényárban úszó utcát. A hatalmas ablakokból parádés kilátás nyílt mind Miamira, mind a holdfényben fürdő óceánra. Davis pár pillanatig élvezte a látványt, majd nagyot sóhajtva visszarántotta magát a valóságba.

„Gyerünk, James! Nem vakáción vagy!” – nógatta magát.

Még egyszer körülnézett, lekapcsolta a mennyezetvilágítást, azután kilépett a valódi mahagónibütorokkal berendezett helyiségből. Megvárta, amíg az ajtó halk, elektromechanikus kattanással bezárul, és a falra szerelt kártyaleolvasó fénye pirosra vált, majd a megnyomta a rádió adásgombját.

– Frank, itt James. Felső hatos, nyolcas tiszta. Indulok vissza.

– Oké, de tennél egy kis kitérőt a medencék felé? – reccsent James fülében az apró hangszóró. – Egy vendég furcsa zajokat jelentett az uszodarészlegből.

– Remek! Pontosan mit hallott?

– Azt nem tudta megmondani. Furcsa zajokat.

James már a liftek felé sietve nyugtázta az adást.

A puha, bársonyszerű szőnyeg úgy nyelte el a megtermett férfi lépteinek neszt, mintha homokban járna. A felvonóajtó diszkrét csilingeléssel kinyílt.

James utálta ezt az átlátszó falú liftet, ami gyakorlatilag a hotel külső falán futott végig. A vendégek általában ájuldoztak a gyönyörtől, amikor először pillantottak le az alattuk zsugorodó forgalomra, és elnéztek a tenger felett megnyíló horizont felé. A biztonsági őr viszont úgy érezte magát a plexikalitkában, mint csapdába került, lassan mozgó célpont. Nehezen ismerte be, de a civil élet kissé paranoiássá tette. Szépen induló katonai karrierje Afganisztánban tört ketté, ráadásul még csak nem is valami örült törölközőfejű miatt.

Rutinjárőrben voltak. Egy nevesincs kis falun haladt át a három Humvee-ből álló konvojuk, amikor a semmiből golyózápor zúdult rájuk. Kiugráltak a kocsikból és a terepjárók fedezékében vártak a hadnagy parancsára, amikor az a barom újonc, Hawkins idegességében véletlenül térden lőtte. James

üvöltve rogyott össze, a fájdalomtól pillanatokra elveszítette az eszméletét. Gibbs, a szakasz medikusa félrerángatta, és már nyomta is bele a tűt. A fájdalom valamelyest csökkent, de lábra állásról szó sem lehetett. James sziszegve tűrte, hogy Gibbs ideiglenes kötést tegyen a sebre.

– Nyugi, haver, megmaradsz!

– Cseszd meg, Hawkins, te seggfej! – szólt oda James dühösen a Humvee mellett lapuló, idegesen sápadozó társának. – Amint felépülök, az első dolgom lesz, hogy kegyetlenül seggbe rúglak!

– Oké, tizedes. Bocsánat...

– Dugd fel magadnak a bocsánatkérésedet oda, ahova még a nap se sűt be soha!

A szakasz nélküle indult a lövöldöző kedvű rohadékok likvidálására, James pedig ott maradt a tűző napon, a porban.

Szerencséje volt. A golyó csak részlegesen roncsolta szét a csontokat és az inakat, a merevített térdvédő valamelyest eltérítette a lövedéket. Két hónapot töltött a katonai kórházban, és bár felépült, a terheléspróbán megbukott. Két héttel később újra nekiugrott a tesztnek, de alig futotta le az első mérföldet, olyan rettenetes fájdalom hasított a lábába, hogy ki kellett állnia a körből. Dühöngve, zihálva figyelte a többieket, amint nyugodt, rugalmas léptekkel elkocognak mellette.

Újabb orvosi vizsgálatok után kiderült: a bal térde soha nem fog teljesen rendbe jönni. A sebész százados megnyugtatta:

– Ne aggódjon, tizedes, nem fog sántítani vagy ilyesmi. Csupán kevésbé megterhelő feladatokat láthat el, és talán megérzi majd az időjárás-változást is.

Az orvosnak igaza lett. Kivették az aktív frontszolgálatról, és felajánlottak neki más, a bázison ellátható munkakört. Jamesnek azonban cseppet sem fűlött a foga ahhoz, hogy törölközőket leltározzon, vagy nyakig olajosan lerobbant katonai teherautók motorháztetője alatt görnyedjen. Majd' két hónapig szerencsétlenkedett, mire rájött: így már nem akar többé a seregben maradni. Beszélt a HR-es Bowman őrnaggyal, akinek sikerült kiharcolnia, hogy James megkapja az őrmesteri rendfokozatot.

– Ha már itt hagy minket, legalább egy kicsivel több járulékot kapjon – kacsintott rá a tiszt.

Két héttel később közös megegyezéssel, egészségügyi okokra hivatkozva a parancsnokság felmondta vele a szerződést.

Amikor ismét hazai földre tette a lábát, elveszettebbnek, magányosabbnak érezte magát, mint teveszar a sivatagban. Az édesanyja évekkorábban meghalt, magára hagyva az alig tizennyolc éves fiát. James nem ismerte az apját, csak annyit tudott róla, hogy valami züllött alak, és a jó fene tudta, merre járhat. Ha még egyáltalán életben volt.

Kivett egy olcsó motelszobát, és napokig álláshirdetéseket böngészett. A seregtől ugyan kapott valamennyi pénzt, de az összeg csak arra volt elég, hogy ne haljon éhen. Nyirkos, lucskos február telepedett New Yorkra. James térde sokszor olyan fájdalomáriákat énekelt, hogy a volt katona legszívesebben marékszámra nyelte volna a Codeint, de a túladagolástól való félelme visszatartotta.

Pár napnyi szenvedés után megelégte a dolgot, kijelentkezett a motelből, majd kitaxizott a belföldi reptérre. Jegyet vett Miami-ba, csak oda.

„Isten veled, hideg! Soha többet ne találkozzunk!” – dőlt hátra elégedetten, amikor a repülőgép nekilódult a felszállásnak.

Ismét szerencséje volt, két héttel később már talált is magának munkát. A Beach Hotel biztonsági főnöke, Grant Morris, egy volt zöldsapkás őrnagy öt perc beszélgetés után felvette.

– Isten hozta a csapatban, őrmester! – nyújtotta a kezét a kurtára nyírt hajú férfi.

– Már nem vagyok az, uram – fintorodott el James.

– Meg a büdös francot, fiam! – vigyorodott el Morris. – Aki egyszer katona volt, az katona is marad! Na, essünk túl a formaságokon, aztán megkapja az új egyenruháját...

Közel két hónap telt el azóta, hogy állásinterjúra érkezett a hotelba. Nem fizették halálra, de mivel kapott szolgálati szobát, és az étkezéseket is a hotel konyhájáról oldotta meg, nem kellett sokat költenie. Mert Miami-ban ez is szempont volt: a város piszok drágának számított, szinte minden

viszonylatban. Az első hónapban Jamesnek szembesülnie kellett azzal a ténnyel, hogy a szállodában az emberek két nagy csoportra oszthatók: a gazdagokra és azokra, akik őket kiszolgálják.

Vetett egy pillantást a liftajtóra szerelt tükörrre. Sötétkék öltönye a halványkék inggel és nyakkendővel még csak-csak elmenne egy középosztálybeli összejövetele, de a zakóra varrt Beach Hotel embléma, no meg a hóna alatt dudorodó pisztolyok sokat rontanának az esélyein, ha be akarna lógni egy ilyen rendezvényre.

Az ultramodern felvonó digitális kijelzőjén felvillant a földszint jele. James tempós léptekkel indult az uszodák felé. Elképzelni sem tudta, hogy ki az a hülye, aki egy medencében pancsolna, mikor a hoteltől alig százlépésnyire hullámszik az óceán. Igaz, idiotákkal, részegekkel vagy bedrogozott hülyékkel szinte naponta akadt dolga.

„A karbantartókat megüti a guta, ha valami párocska lógott be egy kis vízi akrobatikára. Leengedni az összes vizet, fertőtleníteni az egész rendszert, persze mindezt még a reggeli előtt...”

Elméletesen volt hivatalos nyitvatartási idő, amikor a szállóvendégek látogathatták az uszodarészleget, azonban ezt senki, még a menedzsment sem vette kőbe vésett szabálynak. James rápillantott az órájára: pár perccel múlt hajnali négy.

A belső, fedett részleg esett közelebb, arra vette az irányt. Átvágott a dupla épületet összekötő üveg folyosón, majd amint belépett az enyhén klórszagú, kisebbfajta csarnoknak beillő helyiségbe, máris tudta, hogy baj van. A medence falába épített lámpák kellemes, sejtelmesen imbolygó fényvel vonták be a termet. Ez korántsem nyújtott szokatlan látványt, de a vízben arccal lefelé, mozdulatlanul lebegő, sötét öltönyös férfi már annál inkább.

– A szentség! – káromkodta el magát James. – Hé! – kiáltott oda, de biztosra vette, hogy a pasas már nem él.

A férfi az alig derékig érő részben ringatózott, így legalább úszni nem kellett érte. James a ruháját nem kímélve belecsobbant a vízbe, és a testhez gázolt. Az alak feje körül halványrózsaszín folt terpeszkedett, ami lehetett akár vér is.

A biztonsági őr megfordította a tetemet, hogy kivonsolja a medence szélére, majd döbbsen ellökte magától.

– Mi a... – zihálta kimeredt szemmel.

A hullának nem volt arca!

Kicsit a közösségi médiákban használt, arc nélküli avatar figurákra emlékeztette Jamest. Óvatosan elhátrált a testtől, és remegő kézzel nyúlt a nyakában lógó rádióadó kapcsolójához.

– Frank, itt James. Hívd a mentőket meg a zsarukat! Van egy halottunk a fedett medencében.

– Basszus... Fulladás?

– Nem mindegy? – mordult fel James, miközben tekintetét a holttesten tartva igyekezett kimászni a vízből.

– Nem, rohadtul nem mindegy! Ha csak megfulladt, akkor oké, de ha egy bazi nagy kés áll ki a hátából...

– Hát én azt mondanám, nem természetes halállal nyúlt ki... Hívd már a zsarukat!

– Rendben, ne nyúlj semmihez! Leküldöm Willt, hogy segítsen.

– Oké, addig lezárom és biztosítom a helyszínt.

Gyorsan körbeloholta a termet, gyanús jelek után kutatott, közben meggyőződött róla, hogy minden ajtó zárva van. Utolsónak a kültéri medencéhez vezető üvegajtó maradt. Már éppen ütötte volna be a zárókodeket, mikor a kint hajladozó törpepálmák alatti nyugágyak egyikén egy fürdőköpenyt pillantott meg, a csúszásmentes járólapokon pedig egy pár papucs várt a gazdájára.

„Hoppá, talán lesz szemtanú!” – villant át James agyán a gondolat.

Nagy lendülettel kiment, de akármerre nézelődött, teremtett lelket sem látott. A kültéri uszodát megvilágító, alacsony cölöplámpák sárgásfehér fénye ugyan nem borította nappali világosságba a területet, de egy embert még így is észre lehetett volna venni. Hacsak...

Torkában dobogó szívvel lépett közelebb a víztükörhöz, és amikor megpillantotta a fehér bikinis nőt, megremegett a gyomra.

„Na, ne! Újabb halott?”

A nő azonban megmozdult, és a felszín alatt maradva, erőteljes karcsapásokkal megindult a medence tulsó vége felé.

James megkönnyebbülve, sietve caplatott utána. A nő a túlpartra érve a lépcsőhöz úszott, és rugalmas mozdulatokkal kimászott a medencéből. James férfiösztöne elismeréssel adózott a nő alakjának.

– Jó estét, hölgyem!

Ahogy a fiatal, hosszú hajú nő ijedt sikkantással megpördült, megcsúszott a vizes kövön. James szolgálatkészen odaugrott, elkapta a karját.

– Jézusom! A frászt hozta rám! Mit mászkál maga itt hajnali négy órakor?

A férfi nagyot nézett a dühös hangra, de ösztöne vészjelzője felvijjogott.

„A nő ideges. Valami nincs rendben velem!”

– A hotel biztonsági személyzetének tagja vagyok, James Davies – bökött a zakóján villanó logóra –, és ezt én is kérdezhetném öntől.

– Biztonsági őr? – pillantott végig a nő James elázott nadrágján, vízfoltos zakóján.

– Igen, hölgyem. Történt egy kis... khm... baleset a belső medencénél, és ez ügyben szeretném a segítségét kérni. Először is, kérem, igazolja magát!

– Hogyne, persze – felelte habozva a nő. – Olivia Thompson vagyok, itt lakom a szállodában.

– Melyik szobában, Miss Thompson?

A fiatal nő zavart mozdulattal felkapta a padra terített fürdőköpenyét.

– Már ne is haragudjon, de a telefonszámomat nem akarja egyből elkérni? Esetleg ne hívjam meg egy italra, ha már ilyen szépen megismerkedtünk?

„Óvatosan, James! Még a végén megvádol szexuális zaklatással, aztán integethetsz az állásodnak!”

– Elnézést, nem akartam tolakodó lenni, csak a munkámat végzem.

– Ha ebbe az is beletartozik, hogy a szívbajt hozza a vendégekre, akkor gratulálok, hatalmas karrier előtt áll!

A pimasz hangra elfogyott a férfi türelme. Elkomorodó tekintettel felcsattant, és a beltéri uszoda felé mutatott:

– Hölgyem, odabent valaki meghalt, szóval nagyon kérem, ne játsszon velem! Legyen szíves, adja meg a szobaszámát, vagy mutassa meg a kódkártyáját!

Olivia arcát furcsa nyugalom öntötte el.

– Miért nem ezzel kezdte? A 316-os szoba az enyém.

– Várjon, ezt vissza kell igazolnom! – nyúlt James a rádióért.

A fiatal nő hadarva magyarázkodott.

– Nem én vettem ki a szobát... Nem szeretném, ha nevek kerülnének szóba...

Ez sem volt ritka a hotelek történetében. Szeretők titkos légyottjai, férj vagy feleség elől eltitkolt minivakációk, luxusprostik, akik nem akarták a jól fizető ügyfeleiket kínos helyzetbe hozni... mind-mind magyarázat lehetett a nő viselkedésére.

– Értem, de sajnos mindenképpen ellenőriznem kell. Gondolom, nincs önnél a jogsija.

– Szórakozik velem? – szisszent fel ingerült hangon a nő.

Igaz, a falatnyi bikini még azt is alig rejtette, amit kellett és a tervezői nem látták el zsebekkel.

– Nem, de gondoltam...

– Maga csak ne gondolkodjon, nem azért kapja a fizetését!

– Hölgyem! – kezdett bele fogcsikorgatva James, de nem tudta befejezni a mondatot. Hatalmas erő emelte a testét a levegőbe, és a következő pillanatban a medencébe zuhant. Köhögve, prüszkölve ért a felszínre, dühös tekintete Oliviat kereste. A nő kihasználta James kényszerfürdőjét, lelépett.

– Mi a fenét csinálsz? Most támadt kedved fürdeni? Mindjárt itt lesznek a zsaruk!

James erőteljes karcsapással a hang felé fordult. Kollégája, Will Masterton hitetlenkedő arccal bámult rá a medence széléről.

James kiúszott a lépcsőig, majd, amikor kimászott, a hozzásiető társára mordult.

– Hidd el, nem terveztem úszóleckét venni! Volt itt egy nő, egy vendég, aki belökött a vízbe...

– Hát, lehet – csóválta meg a fejét Will hitetlenkedve. – De most nincs itt senki. Igazoltattad?

– Ja, Olivia Thompsonnak hívják, és a 316-os szobában lakik.

Will sötét bőrű arcán elképedt vonások jelentek meg, majd felröhögött.

– Jól átverték, haver! A 316-os üres!

– Honnan tudod?